

Mál nr. 323/2014
M og
V v. sjúkdómatryggingar.

Maður veiktist af krabbameini. Upplýsingagjöf. Skerðing bóta. þ. 1.7.2013.

Gögn.

1. Málskot móttengið þ. 27.10.2014 ásamt fylgiskjöllum 1-11
2. Bréf V dags. 10.11.2014 ásamt fylgiskjöllum 1-3.

Málsatvik.

M greindist með krabbamein 1. júlí 2013. M er með sjúkdómatryggingu hjá V og krefst bóta úr tryggingunni. V viðurkennir bótaskyldu en hyggst skerða bætur til M um 40% með vísan til 83. gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 þar sem M hefði við töku tryggingarinnar í febrúar 1999 svarað rangt spurningu um hvort hann reykti eða hefði reykt s.l. 12 mánuði. M sagðist ekki hafa reykt á því tímabili.

M krefst óskertra bóta og segir meintar reykingar sínar á tilgreindu tímabili eigi ekki alveg réttar þrátt fyrir færslu í sjúkraskrá frá 13. mars 1998, þar sem fram kemur að M reyki smávindla. M segir að hann hafi eingöngu púað smávindla öðru hvoru og skerðing V á bótum til M byggist á einni færslu í sjúkraskrá 11 mánuðum fyrir tryggingartöku M. Þá telur M að þrátt fyrir að komist yrði að þeirri niðurstöðu að skerða beri bætur til hans, þá sé skerðing sú sem V miðar við allt of mikil. M vísar til dóma Hæstaréttar í máli 161/2013 og 641/2012 og bendir á að hann hafi aldrei reykt að staðaldri.

V segir að ástæða skerðingar bóta til M um 40% hafi verið vegna rangra upplýsinga M um reykingar við töku tryggingarinnar. V segir að M hefði átt að greiða iðgjald sem tekið hefði mið af reykingum en ekki reykleysi. Þá segir V að í sjúkraskrá frá 12.8.1999 komi fram að M reyki auk þess sem komi fram í sjúkraskrá frá 13.3.1998. V bendir á að reykingar séu stór áhættuþáttur og M hafi verið ljóst við töku tryggingarinnar að upplýsingar hans um reykingar hefðu áhrif á ákvörðun iðgjalds. Ekki sé spurt um það við töku tryggingar hversu mikið umsækjandi um sjúkdómatryggingu reyki heldur hvort hann reyki eða ekki. V bendir á að M hafi greitt 59.9% af því iðgjaldi sem hann hefði þurft að greiða hefði upplýsingagjöf hans verið rétt, vangreitt sé því um 40% af iðgjaldinu miðað við rétta upplýsingagjöf. V segir því skerðingu þá sem hér ræðir um því hlutfallslegan mismun á því sem greitt var og því sem átti að greiða. V telur að ofangreindir dómur Hæstaréttar hafi ekki fordæmisgildi í málinu.

Álit.

Við töku vátryggingar ber vátryggingartaka að gefa réttar upplýsingar um þau atriði sem um er spurt af hálfu vátryggingafélags sem og upplýsingar um sérstök atvik sem hann veit eða má vita að hafi verulega þýðingu fyrir mat félagsins á áhættu, sbr. 82. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Á grundvelli umræddra upplýsinga metur vátryggingafélag hvort veita skuli vátryggingu og þá hvert iðgjald fyrir hana skuli vera.

Í málinu kemur fram að M gaf rangar og/eða ófullnægjandi upplýsingar um reykingar sínar við töku sjúkdómatryggingar sinnar hjá V þegar hann svaraði því til á umsókn um sjúkdómatryggingu að hann reykti ekki og hefði ekki reykt síðustu tólf mánuði fyrir undirritun umsóknarinnar. Hafi vátryggingartaki vanrækt upplýsingaskyldu sína í þeim mæli að ekki telst óverulegt getur vátryggingafélag takmarkað ábyrgð sína að hluta til eða að öllu leyti sbr. 83. gr. laga um

vátryggingarsamninga. Röng upplýsingagjöf M að þessu leyti getur ekki talist óveruleg sbr. 2. mgr. 83. gr. sömu laga. V er því heimilt að skerða bætur til M úr sjúkdómatryggingu hans vegna vanrækslu M á að sinna upplýsingaskyldu sinni með fullnægjandi hætti við töku vátryggingarinnar.

Í 3. mgr. 83. gr. laga um vátryggingarsamninga kemur fram að litið er til nokkurra þátta þegar mat á slíkri skerðingu fer fram, þ.e. hvaða þýðingu vanrækslan hefur haft fyrir mat félagsins á áhættu, hversu sök vátryggingartaka er mikil, með hvaða hætti vátryggingaratburður varð sem og atvika að öðru leyti. Í málinu hefur V lagt fram útreikninga sem eiga að sýna hver munur á iðgjaldi er með reykingaálagi og án þess. Ekki kemur hins vegar skýrt fram að félagið styðjist þar við reglur sem voru til staðar á þeim tíma sem M tók sjúkdómatrygginguna á árinu 1999. Verður þó að ætla að nokkur munur sé á slíku iðgjaldi þannig að sýnt er að vanrækslan hafði í raun áhrif á ákvörðun um iðgjald. Sök M var nokkur með því að gefa rangar upplýsingar um reykingar þegar hann hafði um 11 mánuðum fyrir töku sjúkdómatryggingarinnar sagt lækni að hann reykti. Vátryggingaratburður telst hins vegar ekki sýnilega tengdur áhættu við reykingar og verður einnig að taka tillit til þess. Þegar tekið er mið af atvikum öllum og þeim upplýsingum sem fyrir liggja í málinu þykir skerðing hæfilega ákveðin 25% sbr. 3. mgr. 83. gr. laga um vátryggingarsamninga.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr sjúkdómatryggingu sinni hjá V en bætur til hans skerðast um 25% vegna ófullnægjandi upplýsingagjafar.

Reykjavík 2.12.2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.